

ПАТРИК НЕС

Артлайн Студиос
София, 2022

Patrick Ness
BURN
Copyright © Patrick Ness, 2020
All rights reserved.

*Тази творба е художествено произведение.
Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт
на въображението на автора. Всички изказвания, случки,
описания, информация и материали от всякакъв друг вид,
съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел
забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност,
нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени,
тъй като това може да доведе до наранявания.
Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може
да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание
и писменото позволение на издателя.*

В ОГЪН
2022 Студиото на А
Първо издание
Всички права запазени.
Превод: © 2022 Цветана Генчева
Редактор: Полина Павлинова
Корица: Георги Мерамджиев
Предпечат и печат: Студиото на А
Издател: Студиото на А
България, София 1421
кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ № 4
тел. +359 2 411 00 02
artline-store.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
artline@artline-comics.net
ISBN 978-619-193-266-5

*За Ким Кърън,
златна душа*

Крал Саламандър наричал се той
Пустинята създал на игра или шега
Благ кръволок от огън обхванат, стиснал дамга в ръка
Готов, нетърпелив земята да опожари
– *Siouxsie and the Banshees*

Гори, мила, гори

– *The Tramps*

Първа част

1

В студена неделна вечер в началото на 1957 г. – точно в деня, в който Дуайт Дейвид Айзенхауър положи клетва за втори път като президент на Съединените американски щати – Сара Дюхърст чакаше заедно с баща си на паркинга на бензиностанция „Шеврон“ дракона, който той бе наел да помага във фермата.

– Той закъснява – отбеляза тихо Сара.

– То – поправи я баща ѝ и се изплю върху омазаната с гориво земя, уцелвайки пукнатините по замръзнала локва. – Не го наричай по име. Не го наричай *той*. Обръщай се към него с то. Не с той.

Това нямаше нищо общо с факта, че драконът закъсняваше. А може и да имаше, ако обърнеше внимание на мрачното настроение на баща си и плюенето.

– Навън е кучешки студ – не спря тя.

– Зима е.

– Може ли да чакам в камиона?

– Нали нямаше търпение да дойдеш с мен?

– Нямах представа, че той ще закъснее. Искях да кажа *то*.

– Не може да им се има доверие.

Защо тогава го нае, помисли си Сара, но прецени, че е най-добре да не го казва. Знаеше отговора: не можеха

да си позволят да платят на хора, които да разчистят двете южни ниви. Трябваше да ги засадят и тогава имаше шанс – макар и нищожен, пак беше шанс – банката да не им отнеме фермата. Ако някой дракон прекараше седмица-две да гори дървета, да разнася пепел и останки, тогава, може би, към края на февруари, Гарет Дюхърст щеше да обърне дървените въглища с два евтени коня и плуг, излязъл от употреба още преди трийсет години. Тогава, може би, през април новите поля щяха да са готови да бъдат засадени. Може би това щеше да е достатъчно, за да отбие атаките на кредиторите до жътвата.

Това бяха потискащите, изтощителни мисли и на Сара, и на баща ѝ през двете години след смъртта на майка ѝ, докато фермата се оказваше твърде трудно начинание само за двама и те потъваха все повече и повече в дългове. Тревогите ги притискаха до такава степен, че изместваха мъката, за да могат да посвещават на работа всеки час, когато баща ѝ беше буден, и всеки час, когато Сара не ходеше на училище.

Сара чу как баща ѝ изпусна сдържания дъх тежко, дълго, през носа. Това издаваше, че се размеква.

– Можеш да шофираш до дома – прошепна той през рамо.

– Ами заместник-шериф Келби? – попита тя и усети как стомахът ѝ се напруга, както всеки път, когато помислеше за заместник Келби.

– Ти да не би да мислиш, че щях да си уредя среща с наемен ноктозъб, ако не знаех със сигурност, че Келби не е на смяна тези вечер? Можеш да шофираш.

Тя беше на метър и половина зад него, въпреки това прикри усмивката си.

– Благодаря, татко – отвърна тя. Беше почти на шестнайсет и само след няколко месеца щяха да ѝ дадат книжка от

големия щат Вашингтон, но много неща се пренебрегваха заради фермерската работа. Освен когато заместник Келби не следеше какво става. Освен ако не си Сара Дюхърст, която трябва да бъде държана под око, момиче, чиято кожа бе значително по-тъмна, отколкото на баща ѝ, и много по-светла, отколкото на любимата ѝ починала майка. Заместник Келби си имаше мнение по тези въпроси. Заместник Келби щеше много да се зарадва, ако спипаше Сара Дюхърст, дъщеря на Гарет и Дарлийн Дюхърст, зад волана на работния джип, без да има законно право. Какво щеше да направи тогава?

Сара се загърна по-плътнo с палтото, върза колана. Палтото беше на майка ѝ и тя вече порастваше, така че то ѝ умаляваше, но не чак толкова, че да се наложи да отделят пари за ново. На раменете беше опънато, но поне ѝ държеше топло. Почти.

Сара тъкмо натъпка ръце в джобовете, когато чу плясък на криле.

До полунощ оставаше час – „Шеврон“ беше затворена, бяха включени единствено охранителните светлини – от небето, обсипано със звезди, по средата разделени от Млечния път, лъхаше на кучешки студ. Тази част от страната се славеше с дъждове, макар да беше много по-точно да се каже, че се отличаваеше с безкрайни дни потънали в сивота. Затова пък тази нощ, 20 февруари 1957 г., беше ясна. Виждаше се три четвърти от луната, надвиснала ниско на небето, ярка, осветила белите снежинки.

Над тези снежинки сега бе паднала ниска сянка.

– Няма да те хипнотизира – успокои я баща ѝ. – Това са стари суевория. Говорим за най-обикновено животно. Едро, опасно, но си остава животно.

– Това животно може да говори – изтъкна тя.

– Животното без душа пак си остава животно, колкото и думи да е научило, за да лъже.

Хората нямаха доверие на драконите, макар между двата вида да имаше примирие от стотици години. Предразсъдъците на баща ѝ не бяха необичайни, въпреки че Сара се питаше каква част от тях идват от начина, по който говорещите, тайнствени създания така безпардонно пренебрегваха хората в днешни дни, освен малцината, които бяха готови да се цанят на работа. Сред поколението на Сара трудно можеше да се намери тийнейджър, който не би искал да е такъв.

Точно този дракон щеше да долети от север, което според Сара означаваше, че идва от драконовата Пустош в Западна Канада, едно от малкото естествени места останали в света, на които драконите все още летяха необезпокоявани, все още си имаха свое общество и пазеха своите си тайни. Знаеше, че това е нереално. Канада беше на почти триста и двайсет километра, а Пустошта се намираще на още триста километра по-далече. Освен това канадските дракони бяха прекратили официалната си комуникация с хората поне десет години, преди да се роди бащата на Сара. Един господ знаеше какви ги вършеха в Пустошта през изминалите петдесет години. Онези, които все още се цанеха като работници, не даваха отговори, дори да знаеха какво да кажат. Този по всяка вероятност идваше от друго стопанство, от друго място, където бе работил за оскъдно заплащане.

То прелетя над тях.

Той, помисли си Сара. Той прелетя над тях. Единствената причина, поради която не помисли *тя*, беше, защото баща ѝ се изпусна, когато за пръв път спомена, че ще бъде нает.

– Не е незаконно – бе казал той, което бе известно на Сара, – въпреки това ще има неприятности. Мълчим си, докато той не започне работа и никой не може да го спре.

Сара не беше сигурна какво се беше случило през седмицата междуременно, та *той* да стане *то*.

Зад светлината на бензиностанцията драконът изглеждаше просто като силует, докато кръжеше, въпреки това Сара остана изненадана от размерите му. Петнайсет метра с разперени крила, може би дори осемнайсет.

Драконът беше малък.

– Татко? – подвижна тя.

– Тихо.

Останаха да го наблюдават как прелита отново над тях, след това се устремява към небето. Нито мястото на срещата беше изненадваща, нито часът. Имаше достатъчно светлина и цивилизация, за да се чувстват хората в безопасност, достатъчно мрак и липса на други хора, така че драконът да се чувства по същия начин, покрай всичко, което баща ѝ с право беше казал за потенциалната опасност. Дори да беше така, този дракон очевидно бе по-предпазлив в сравнение с повечето от своя вид.

Когато най-сетне кацна, тя забеляза защо. Също така разбра защо е толкова малък.

– Той е син – отбеляза тя и по този начин наруши някои от правилата на баща си.

– Повече няма да ти напомням да *мълчиш* – заяви той, без да се обръща, тъй като не откъсваше очи от дракона.

Драконът наистина беше син. Или синкав, поправи се Сара. Разбира се, не беше истинско синьо, ами синьото на коне и котки, тъмно сребристосиво със син оттенък на подходяща светлина. Нямахме го прегорялото черно-червено на канадските дракони, които тя бе виждала да работят из фермите или да прелитат над планините в далечината, отправили се господ знае накъде и с каква цел.

Само че син. Сините бяха руски, поне по произход, по наследство. Бяха много редки; Сара ги беше виждала

единствено в книги и остана доста изненадана, че не бе чувала местните да шушукат за този. Руският дракон вещаеше проблеми и поради други причини, тъй като Хрущов, премиерът на Съветския съюз заплашваше почти всяка седмица да ги изтреби. Драконите не се месеха в човешката политика, но да приютят този дракон във фермата си нямаше да привлече нови приятели за семейство Дюхърст.

Беше кацнал точно извън кръга светлина, който хвърляше надписа на бензиностанцията, в който бяха застанали Сара и баща ѝ. Земята не потрепери, когато драконът се приземи – направи предпазлива крачка от въздуха, за да не се изпързала, докато сега, щом пристъпи, всичко се разтресе, главата и дългият врат се приведоха надолу, шиповете в края на разперените крила се забиваха в земята на всяка стъпка и така той изглеждаше по-голям, по-застрашителен.

Когато най-сетне се показа на светлината, тя забеляза, че има само едно око. Другото бе пресечено от белег и изглежда, бе съшито с въжета, за да остане затворено. Единственото око водеше останалата част от тялото към тях, докато драконът не спря и не си пое въздух на две дълги глътки. Сара знаеше, че то ще направи точно така. Носовете им бяха по-чувствителни, отколкото на ловджийски кучета. Говореше се, че долавят не само миризми, че умеят да подушат страха ти, лъжата ти, но това вероятно бяха същите бабини деветини като приказките, че можели да те хипнотизират.

А може и така да беше.

– Ти ли си човекът? – попита то. Думите изгъгнаха от някъде дълбоко в гърдите му и Сара по-скоро ги почувства, не ги чу.

– Че кой друг да съм? – отвърна баща ѝ и Сара остана изненадана, когато долови нотки на страх. Драконът

присви подозрително око. Очевидно не разбра отговора на баща ѝ, нещо което баща ѝ също забеляза. – Аз съм човекът – уточни той.

Драконът го огледа, след това обърна окото си към Сара.

– Няма да разговаряш с нея – нареди баща ѝ. – Доведох я единствено като свидетелка, тъй като ти настоя.

Това бе нещо ново за Сара. Свидетелка ли?

Драконът стоеше с ниско отпусната глава, извил врат и определено приличаше на змия, готова да те клъвне. Приближи носа си до баща ѝ, толкова близо, че можеше да го лапне на една хапка.

Въпреки че подобни неща вече се случваха рядко.

– Плащане – избоботи то. Изрече само една дума, не беше въпрос.

– Накрая – отвърна баща ѝ.

– Сега – настоя драконът и разпери крила.

– Или какво? Ще ме изгориш ли?

Ново ниско боботене избликна от гърдите на дракона и за момент Сара бе обзета от паника, запита се дали баща ѝ не е прекалил. Този дракон бе изгубил едното си око. Може би не се съобразяваше с...

След това тя осъзна, че то се смее.

– Защо драконите вече не убиват човеци? – попита драконът и усмивка разтегли ъглите на устата му.

Бе ред на баща ѝ да се почувства объркан.

– Какво?

Драконът сам отговори на въпроса си.

– *Общество* – отвърна то и макар акцентът му да беше нечовешки (изобщо не беше *руски*), макар да му липсваше душа, Сара долови весели нотки, примесени с горчивина, когато то изрече следващата дума.

– Половината – опита се да преговаря драконът.

- Накрая – отсече баща ѝ.
- Половината сега.
- Четвърт сега. Три четвърти накрая.

Драконът се замисли и за кратък миг окото му спря отново на Сара. *То не може да те хипнотизира*, напомни си тя. *Не може да го направи.*

– Приемливо – избоботи драконът и седна на задните си крака, зачака половината си заплащане. Гарет Дюхърст се обърна към дъщеря си и кимна едва забележимо. Те очакваха подобно развитие, затова Сара отиде до джипа, отвори вратата и бръкна в жабката. Извади малко, лъскаво, продълговато късче злато, което баща ѝ оформи като разтопи евтината си халка. Това бе всичко, което притежаваха. Нямаха с какво да платят на дракона, когато приключи работа, но баща ѝ отказа всички опити на Сара да намери някакво разрешение на този проблем.

– Проблемът ще се реши. – Това бе всичко, което той каза. Тя предположи, че той смята да разтопи сребърния наследствен сервиз на майка ѝ с надеждата драконът да приеме по-семплия метал и знаеше, че то сигурно ще се съгласи.

Ами ако откажеше? Ами ако приемеше зле опитът да бъде излъган? Но пък, от друга страна, какъв избор имаше накрая? Дори останалите заместници, не Келби, нямаше да обърнат особено внимание, че на един дракон не му е платено както трябва. Само че това никак не се нравеше на Сара. Както и много други неща. Тя таеше в себе си повечето си тревоги и притеснения. А напоследък те бяха много.

Тя отнесе малкото късче злато на баща си. Той ѝ кимна заради проявената смелост, поне така реши тя, когато пое къса. Вдигна го, за да може драконът да го помирише, както и стана, с едно вдъхване, толкова силно, сякаш се опитваше да изтегли златото от протегнатите пръсти на баща ѝ.

– Оскъдно – подхвърли драконът.

– Така се разбрахме – отвърна баща ѝ.

– Разбрахме се за нещо оскъдно. – Само че драконът протегна отворената си лапа и баща ѝ пусна в нея златото.

– Сделката ни бе изпълнена пред свидетел – заяви баща ѝ. – Четвърт от заплащането бе извършено. Споразумението е подпечатано.

След малко драконът кимна.

– Знаеш къде е фермата, нали?

Драконът кимна отново.

– Ще спиш в нивата, която почистваш – продължи баща ѝ. – Започваш работа на сутринта.

Този път драконът не кимна, просто се усмихна отново, сякаш не можеше да се начуди как е станало така, че го командват.

– Какво? – попита баща ѝ. – Какво има?

Последва нов смях, който изгъркори в гърдите на дракона и то повтори:

– *Общество.*

Оттласна се от земята и полетя толкова неочаквано, че Сара и баща ѝ почти бяха отнесени настрана. За нула време то отново се превърна в сянка в небето.

– То знае ли къде се намира фермата? – попита тя.

– Трябваше да прецени работата – обясни баща ѝ и тръгна към джипа.

– Аз къде съм била? – Тя го последва. – Нали каза, че си го намерил през брокера на господин Инагава?

– Не е нужно да знаеш всичко. – Той седна зад волана и тресна вратата.

Тя отвори своята врата, но не се качи.

– Нали каза, че може аз да шофирам?

Той отново въздъхна дълбоко през носа.

– Така казах.

След малко бяха на пътя. Сара сменяше скоростите с лекота, въпреки че на джипа му се носеше славата, че има проблемна скоростна кутия, дори по хълмовете и завоите, характерни за тази част на страната. Тя избягваше дупките, даваше мигач, въпреки че не видяха други коли километри наред, и не подаваше прекалено много газ, защото знаеше, че това вбесява баща ѝ. Той нямаше абсолютно нищо, за което да се оплаче. Въпреки това намери нещо.

– Не толкова бързо – предупреди я той, докато се подрусваха в края на последната асфалтирана улица във Фроум, Вашингтон, малкото селище край което се намираще фермата им. – Никога не знаеш кога ще изскочи някоя сърна.

– В небето има дракон – рече тя и вдигна поглед към звездите през предното стъкло. – Сърните са се изпокрили.

– Ще се крият, я, ако знаят кое е добро за тях – отвърна баща ѝ, но поне спря да обсъжда шофьорските ѝ умения. Пътят тънеше в мрак, единствената светлина бяха фаровете ѝ. Нямаше улично осветление, нямаше светлини откъм близките къщи, тъй като нямаше къщи, единствено гъста гора, която бе надвиснала също като нощта. Пътуваха в мълчание известно време, Сара мислеше, че след нищо и никакви шест часа трябва да стане, за да нахрани кокошките и прасетата, а след това да тръгне на училище.

След това се сети.

– Каква е тази работа със свидетеля? На какво станах свидетелка?

– Драконите мислят, че хората лъжат – обясни баща ѝ, но така и не се извини, – и настояват да има поне още един с тях, за да стане свидетел на всяка законна уговорка.

– Не може ли свидетелят също да излъже?

– Може, разбира се, и това се случва, но поне чувството на вина се разпростира. Двама човека са компрометирани,

не само един. – Той сви рамене. – Това е тя, философията на драконите.

– *Ние* излъгахме.

Той я погледна.

– Така е – настоя тя. – Нямаме злато, за да му платим накрая.

– Казах ти да не се тревожиш.

– Как да не се тревожа? Драконите са опасни. Ние го излъгахме. Вината ще поразии и двамата ни.

– Ти няма защо да се чувстваш виновна, Сара. – Гласът му прозвуча така, че стана ясно, че не иска да чува нови въпроси, най-малкото за вината, която щеше да носи. – Освен това става дума за *компромис*. За онова, което те влагат в думата. За тяхната представа на онова, което възприемат като принципи.

Тя не можа да се сдържи.

– Това много прилича на разбиранията на съществата с душа.

– Сара – предупреди я баща ѝ.

Джипът излетя от пътя.

Отначало Сара помисли, че е извила към канавката, тъй като предната част на джипа хлътна, залепи я за волана, а баща ѝ се люшна напред чак до таблото. Той извика, по-скоро от изненада, отколкото от болка, и протегна ръка, за да се задържи. Сара наби спирачки, но не се случи нищо. Продължиха да се носят напред, сякаш щяха да се преобърнат.

След това се люшнаха назад и двамата се лепнаха назад на седалките, когато задната част на джипа увисна.

– Какво, по дяволите, става? – попита уплашено баща ѝ.

Джипът се понесе отново напред и Сара погледна пътя.

Той беше останал под тях.

– Той ни е вдигнал – досети се баща ѝ и се обърна, за да погледне през задното стъкло.

Сара също погледна, въпреки че я беше страх да пусне волана и да остане обърната дълго назад. Задните нокти на дракона бяха сграбчили джипа и от двете страни, също като орел уловил съомга. Сара погледна отново напред към пътя и дърветата, които сега профучаваха под тях, докато широките криле на дракона плющяха, отнасяше ги, както тя се надяваше, към фермата им.

– Той ни *вдигна* – повтори баща ѝ. Едва успяваше да овладее гнева си и дори не забеляза, че е започнал да го нарича *той*.

– Ще ни пусне ли? – попита Сара.

Разбра, че баща ѝ не знаеше отговора. Намираха се в ноктите на дракона. Нямахше откъде да знаят какво предстои.